

Lovforslaget kunne de hverken indtræde i dem eller vælges, naar de boe udenfor Communen, og deres Fuldmægtige kunne heller ikke altid vælges; thi deels kunne de finde sig foranledigede til ingen saadanne at holde, hvis deres Gaarde f. Ex. ere bortforpagtede, og deels kunne Repræsentanterne jo meget godt efter Lovudkastet ikke være kvalificerede til at vælges, fordi de ikke selv holde Dug og Dist. — Paa hvad den ærede Rigsdagsmand først bemærkede om Forholdet i Kjøbstadcommunerne, skal jeg kun svare Følgende. For det Første ligger Uretten her deri, at man ikke blot ikke giver, men, som jeg sagde, fråtager Noget, som hidtil har været givet. Sligt findes ikke i Kjøbstæderne. Dernæst kan det gjerne være, at Forholdet ved Repræsentationen af Kjøbstæderne er urigtigt; jeg har kun talt om Landbocommunerne og søgt at eftervise, at deri var en Uret, at den Mand, som eier saameget Hartkorn, som naar det var udstykket, fuldkomment vilde give de Stemmer, der vælge eet Medlem, ikke kan indtræde i Communalbestyrelsen. Og dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, at der slet ikke i Stæderne gives den Art af Modsætning mellem store Gaarde og smaa Gaarde, store og smaa Huse, med Hensyn til alle de Forhold, der dertil knytte sig, som paa Landet mellem store og smaa Gaarde og Huse.

Andrø: Jeg ønsker, forinden der strides til Afstemning over det foreliggende Affnit, at kunne udtale mig noget nærmere over det Forhold, hvori jeg staaer til de forskjellige Vædringsforslag. Jeg befinder mig nemlig i den Forlegenhed at maatte stemme for hvilket som helst af disse Vædringsforslag, uagtet jeg paa ingen Maade kan udtale mig i og for sig til Fordeel for noget af dem. Jeg finder det unaturligt, jeg kan ikke finde det stemmende med Reifærdighed eller Billighed, idetmindste ikke saaledes som jeg maatte ønske det, at der indrømmes visse Eiendomsbesiddere, selv om de ere Besiddere af nok saa store Eiendomme, en Ret som den, der i disse Forslag gjøres Krav paa. Men, naar man staaer ligeoverfor forskjellige Forslag, der alle ere uretfærdige eller ubillige, — naturligtvis efter Ens egen Overbeviisning, efter den Opfattelse, som man ikke kan løsgjøre sig fra, — saa er det jo nødven-

digt at træffe et Valg, og, da jeg nu finder det Forslag, der foreligger som Udkast, det, der er kommet til os fra det andet Thing, langt ubilligere, langt uretfærdigere end de øvrige, saa at jeg under alle Omstændigheder vilde stemme imod dette, saa vil jeg for at bidrage Mit til, at det muligen kan erholde en bedre Stikkelse, stemme for Vædringsforslagene, hvis Antagelse jeg nu forudsæer vil medføre Nødvendigheden af, at Forslaget kommer til Bearbejdelse i et Udvalg, hvad jeg efter den Retning, Sagen nu har taget, maa ansee for det Henigtsmæssigste.

Jeg skal bemærke, at det Lovforslag, som i den forrige Session blev behandlet i dette Thing, det Forslag, hvormed begge Rigsdagens Afdelinger vare fuldkomne enige, som oprindeligt var udgaaet for Regjeringen, — vel ikke ganske i den samme, men dog væsentligt i en tilsvarende Form, — det kunde jeg give min Billigelse. Det fyldestgjorde vel ikke alle de Fordringer, som jeg troer det burde; men jeg kunde dog billige det, og, naar jeg dengang stemte derimod, som maatte enkelte Medlemmer af det ærede Thing ville erindre, da var Grunden dertil ikke hentet fra nogensomhelst Betænkelse ved selve Lovforslaget; men det var kun begrundet i den eiendommelige Stilling, som Regjeringen, og navnlig den nuværende Premier- og Indenrigsminister, hvis Fræ værelse her i Salen jeg ogsaa beklager, indtog dertil. I det Forslag, der foreligger denne Gang, og i det Forslag, der forelaae forrige Gang, er der nu Noget, der er fælles, og der er Noget, som er forskelligt. Det er i det, som er fælles, at jeg seer den gode Side i det nærværende Forslag, — thi en saadan erkjender jeg ogsaa, at det er i Besiddelse af, — og det er i det Forskellige jeg seer det høist Betænkkelige, som gjør mig det umuligt at stemme for dette Forslag.

Jeg skal ganske kort antyde de Principer, som jeg troer maae gjennemføres i en Lov, der omhandler Repræsentationen i Communerne. De ere væsentlig to. Det ene er det, at udstrække Valgretten til alle selvstændige Borgere i Communen. Det er en Fordring, der er uafviselig i vor Tid. Det er en aldeles umulig Modstand, som de, der ikke an-